

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XV. Animi esse ingratisissimi, passionis Christi nunquam aut rarò meminisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ulteriora DEI munera capienda, veluti capaciorem effici. Postremò: non ita accipienda quæ dicuntur, quasi ad ista sufficiat, circa Domini nostri cruciatus aliquanto tempore, intercisè, obiter aut languidè exerceri: sed eam non nisi diuturnæ, constantis, pertinacis, atque adeò fervidæ commentationis esse mercedem.

Quo modo nos quoque, hujus tractatus extrema parte, his non absimiles prærogativas, velut assiduaæ exercitationis fructus proprios, amatori Crucifixi expectandos esse confirmabimus: quorum saltem indicem ac titulos lectorem juverit in præsentiarum, cumulandorum incitamentorum gratiâ, vel cursim delibasse. Ut enim, juxta Philosophum, semen & fructus re idem sunt, solumq; differunt (uti loquitur) prioris posteriorisue ratione; quod nimirum nux, exempli causâ, aut tritici granum, aliudue ejusmodi, si ad eam plantam referatur, ex qua provenit, fructus sit; semen autem, si ad eam compares quæ ipso ex fructu possit provenire: ita nobis quoque philosophandum in præsentia; ea videlicet quæ parte extrema opusculi, quasi hujus nostræ circa Crucifixum exercitationis fructus ponimus, totidem incitamenta esse seu semina, ex quibus in legentium animis ejusdem studium exercitationis ingignatur.

I. de gener.
anim. c. 18.

C A P U T XV.

Animi esse ingratisimi, passionis Christi nunquam aut raro meminisse.

§. I.

Superni ejus beneficij gratiam meritissimò à nobis repositi.

VTi seria sanè & gravis, ita æquissima & justissima est, illa Ecclesiastici commonitio: *Gratiam fidejussoris ne obliviscaris: dedit enim pro te animam suam.*

cap 29.

Quis

Quis autem, amabò, singularis ille fidejussor, qui jam non pecuniam duntaxat, sed vitam quoque re ipsà pro clientibus dederit; nisi dulcissimus Redemptor noster, qui peccatis nostris atque debitis in se susceptis, sanguinis sui mortisq; pretio, antiquum Adæ nomen expunxit; & chirographum obligationum nostrarum, quod ipsi peccando scripseramus, velut cancellatum & abolutum crucis suæ stipiti suffixit?

Hujus igitur tam fidi, tam amantis, tam liberalis fidejussoris in nos promerita, labores, dolores, crucem ac mortem nostrâ causâ obitam, meritò monemur non oblivisci: quoniam, uti primus infimusq; grati animi sensus est, memorem beneficij vivere; ita supremum est ingrati animi dedecus, omnem ex animo benefacti memoriam deponere, & ne id quidem, quod & ipso genere minimum, & factu facilissimum videtur, benemerenti rependere.

Quod si id certè in universum, hoc est, & in omni etiam mediocri promerito, & inter quascunque personas locum habet: multò magis in hoc omnium supremo beneficio valere debet, quo & ab æterna morte redempti, & sempiternæ vitæ redditi sumus, idq; morte acerba filij DEI unigeniti, qui etiam cum adhuc inimici essemus, in tantum dilexit nos, ut semetipsum pro nobis tradiderit, & salutem nostram suo sanguine æstimârit.

Quid enim æquius esse potest; quàm ut anima nostrâ illi vivat, cujus morte ac beneficio vivimus? Et, si vitam ipsam, si nosmetipsos illi debemus, eoq; nomine ita à nobis diligendus est, ut & vitam vitæ, & sanguinem sanguini reddere, immò (quod audacèter generosèque pronuntiat Ludovicus Blossius) *pro illo non solum temporales hujus vitæ afflictiones, sed æterna inferni tormenta tolerare, parati simus*: quantulum id erit, si vel omnem vitam in summi illius divini amoris & gratiæ recordatione ponamus; aut omne etiam

vitæ

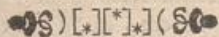
*De Spir.
v. 6.*

vite momentum (cū nullum adeò momentum sit, quo non fructum aliquem passionis Christi capimus) ei recolendæ atque colendæ dedicemus?

Quapropter & S. Isaias, cū victoriarum Salvatoris, ipsius nimirum sanguine ac morte partarum, meminisset; eumq; jam sibi proposuisset velut triumphantem, formosum in stolâ carnis suæ, & tinctis vestibus de malorum nostrorum torculari; continuò in grati animi dulces sensus erumpens: *Miserationum Domini, inquit, recordabor, laudem Domini super omnibus quæ reddidit nobis Dominus.* Ad quæ quodammodo alludens S. Bernardus, de ipsa agens amarissima Domini sui passione: *Memoriam (ait) abundantie suavitatis horum, eruclabo quamdiu vixero. In æternum non obliviscar in Cant. miserationes istas, quia in ipsis vivificatus sum, &c.*

Accedit, quod ipse dulcissimus Redemptor noster, (quod alio in loco paulò ampliùs confirmabitur) nostri memoriam, studium, curam, nullo unquam momento deposuit; sed tum in omni vita, tum in ipsa etiam pressurâ tormentorum suorum, & (ut ita dicam) sub ipso ictu mortis positus, nostri amantissimè meminit, deq; nostra salute sollicitus, pretium divini sui sanguinis mortemq; suam æterno Patri pro unoquoque nostrum, etiam nominatim, obtulit. Unde est illa suavis & fortis ad passionis Christi gratam memoriam Abbatis Bloisij adhortatio: *Memor sis, oro, eorum quæ dulcis IESVS (qui est DEVS & Dominus & pater & frater tuus) pro te fecit, eiq; devoto corde gratias age. Ipse factus est homo pro te. Ipse semper & ubique tui recordabatur, teq; ante mentis suæ oculos habebat, faciens & tolerans libentissimè omnia pro tua salute.*

Sic ille.

§. 2.

Quorundam Christianorum eâ in parte socordiam ipsi Salvatori magnopere displicere.

Veruntamen, ut est complurium in his quæ ad spiritum spectant deploranda cæcitas; non defunt etiam inter Christianos, qui vel hujus suæ nomenclationis usque eò vivunt immemores, ut nulla unquam illos sollicitet Christi patientis recordatio; & (prout de illis conqueritur ipse Salvator cum sponsa sua Birgitta) *nunquam de intimo corde eorum processerit verbum hoc: Domine, redemisti nos; laus tibi sit pro amara tua passione.*

L. 1. Rev.
c. 6.

Job 16.

Ut proinde etiam hanc tanquam ejusdem vocem agnoscas, in persona dolentis Prophetæ: *Terra, ne operias sanguinem meum; neque inveniat in te locum latendi clamor meus.* Tunc siquidem terra quodammodo operit obtegitq; Christi sanguinem, quando passionis ac mortis ejus immortale beneficium, quasi perpetuâ oblivione obruimus: Latet autem in terra clamor ejus; cum eorum quæ propter nos passus est, nullo sensu tangimur, & ad grandem illam divini sanguinis vocem etiam obsurdescimus. *Ipsè enim sanguis redemptionis quem sumimus, clamor Redemptoris est; ut ibi S. Gregorius.*

Zach. 11.

At, ô bone JESU, ubi est promissio illa Patris tui? *Efundam* (inquit per Zachariam Prophetam) *super domum David, & habitatores Ierusalem* (super populum nimirum Christianum) *spiritum gratiæ & precum* (vel ut apud Septuaginta legitur, *miserationis*) *& plangent eum plangitum quasi super unigenitum, & dolebunt super eum, &c.* Quota enim pars est Christianorum, quæ mortem tuam amarè plangat? quæ ex animo doleat? quæ illius feriò memor vivat? Ut eâ causâ dolens compellaris dicere, quod habet alius Prophetâ:

Ps. 30.

Oblivioni datus sum, tanquam mortuus à corde; sive, ut alij, à cogita-

à cogita-

à cogitatione. Quin etiam (quod monstri instar esse deberet, nisi per humanam vecordiam frequens jam & plusquam quotidianum esset) nimio plures sunt, ita adversum te optimum suum fidei iustorem ingrati, ut tibi etiam mala pro bonis retribuunt, & peccata peccatis cumulando, dolores tuos quodammodo exacerbent, tuæq; acerbissimæ passioni novam in dies materiam ac causam præbeant.

Merito igitur Guilielmus Abbas S. Theodorici, ante DEI conspectum se constituens: *Confundor, aiebat, & totus contabesco ex dolore cordis, quo considero opus tuum, in medio annorum vivificatum, in omnes annos, & ante & post effectum redemptionis, clarificatum, cui nullus compensari potest, cui nulla mors, nulla vita respondere sufficit, quod tamen mundus per ipsum redemptus despicit. Vsu enim ipso jam pro nibilo habemus crucifixum te videre.* & quæ sequuntur.

In medis

Merito quoque S. Franciscus nemora replebat gemitibus, divinam pro peccatoribus interpellans clementiam, & quasi coram se positam deplorans Dominicam passionem. Merito B. Jacoponus perennibus se conficiebat lacrymis; quòd *Amor* (ut aiebat) *non ametur.*

Vita c. 10.

Rader. in Vita.

Atque ut eadem in causâ Ludovicus Bloisus: Merito *singulares DEI amici sanguineis lacrymis deslere deberent, quòd hodie in toto terrarum orbe eadem præcellentissima Christi vulnera in oblivionem abierint.* Ut fanè Jeremiam imitati hoc loco dicere possimus: squalere situ & tanquam lugere vias Calvarij; eò quòd pauci sint qui transeant per eas, ut ascendant ad hunc montem Domini, & ibi considerent dolores ejus, & grati recognoscant amorem ejus.

Infit. Spir. c. 6.

Thren. 1.

Merito denique in ipso Salvatore (si Seraphico Doctori credimus, in tertium sententiarum scribenti) major fuit dolor compassionis de peccatis nostris, quàm passionis ex læsione proprii corporis. Ad quod confirmandum, pios quosdam vericulos adducit Philippi Cancellarij (quam

D. 16. 9. 3.

N 2 quam

quam recentiores passim eos S. Bernardo attribuunt) quibus ille Christum ita loquentem facit, & cum ingrato peccatore exoptulante.

Homo, vide quae pro te patior.

Ad te clamo, qui pro te morior.

Vide penas quibus afficior.

Vide clavos quibus confodior.

Cum tantus sit dolor exterior;

Interior planctus est gravior,

Tam ingratum dum te experior.

C A P V T X V I.

Profundam passionis Christi oblivionem, in salutis negotio rem periculi plenam esse.

EXtremum hoc esto, ad jugem in animis nostris exfuscandam passionis Christi memoriam, atque ad piam circa Crucifixum exercitationem, incitamentum: quod licet ex haecenus dictis videatur fortasse non difficulter intelligi; tamen credidi non fore inutile, si illud seorsum exponerem, & triplici ista ratione, tametsi paucis, affirmarem.

Prima: quòd veluti proximè jam à nobis dictum est, tanti, tam singularis, tamq; necessarij beneficij, quod Christi morte ac passione accepimus, oblivisci; animi sit sanè adversus ipsum amantissimum, ac profusissimum Redemptorem ingratissimi; eiq; proinde non possit speciali quâdam ratione non displicere. Ut autem ait S. Bernardus: *Peremptoria res est ingratitude, hostis gratia, inimica salutis.* Et rursum: *est ventus urens, siccans sibi fontem pietatis, rorem misericordiae, fluent a gratia, &c.*

*Serm. de 7.
miseric.
Serm. 51. in
Cant.*

Quod si universim, seu respectu cujusvis Divini beneficij, verum est: quanto magis sibi fontem obstruet caelestis gratia,